

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

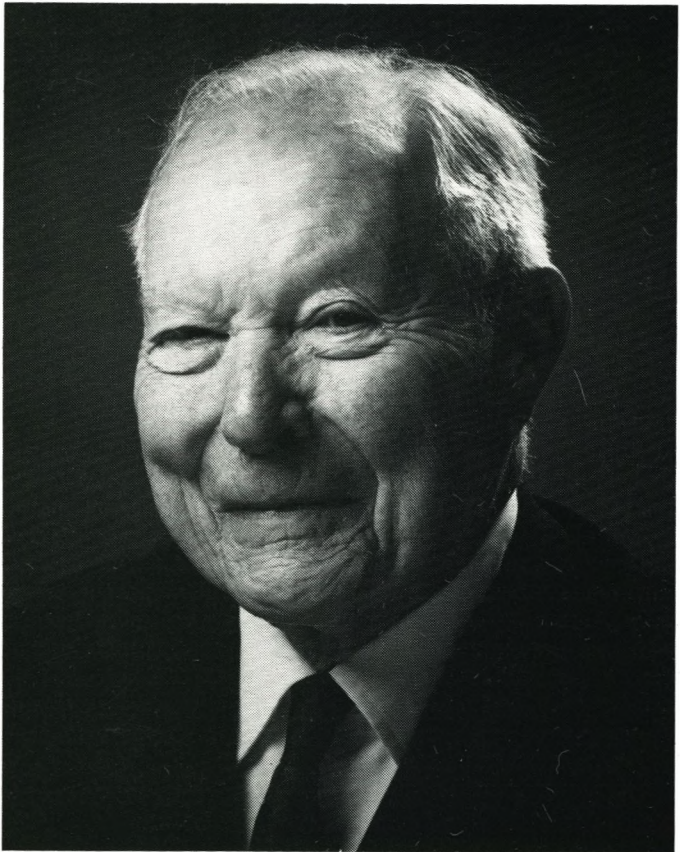
SORANER - *bladet*

Månedsskrift for Soransk Samfund

November

Årgang 78 . Nr. 9

1993

Herluf Krog-Meyer. 13. december 1893 – 7. juni 1989

Direktør i Den sjællandske Bondestands Sparekasse, bestyrelsesmedlem i en række fagorganisationer, kommandør af Dannebrog, medarbejder på Soranerbiografier, kasserer og senere formand for Soransk Samfund. Aktiv cricketspiller i 50 år, medlem af Old Boys C.C. Indførte overarmskastning i Vestjylland. Se 100 års mindeartiklen side 136.

Kære værter og gæster!

Tale ved Soransk Samfunds årsfest d. 16. oktober 1993. Holdt af direktør Knud Pontoppidan (S 62). medlem af bestyrelsen for Stiftelsen Sorø Akademi.

En god - og en dårlig nyhed. Det var indholdet af to breve, som dumpede gennem brevsprækken i begyndelsen af september.

Den gode nyhed var en middagsinvitation for to til d. 16. oktober. Den dårlige - måske også for jer, kære medgæster, var en opfordring til at sige et par ord ved denne lejlighed.

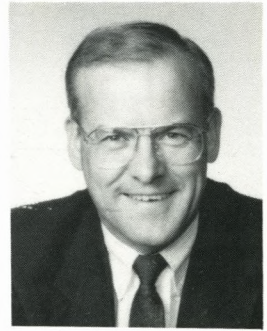
Sidst jeg spiste middag her på skolen var for 32 år siden, så fristelsen til at tage imod middagsinvitationen var stor - ja, uimodståelig. Men da jeg foretrækker gode nyheder frem for dårlige, lover jeg til gengæld at gøre talen kort.

Når jeg fik opfordringen til at tale i aften, er det nok, fordi jeg fornylig kom ind i bestyrelsen for Stiftelsen Sorø Akademi og dermed har fået særlige relationer eller måske snarere forpligtelser overfor skolen.

For et år siden vidste jeg meget lidt om Stiftelsen, og går jeg tilbage til min egen skoletid, fremstår Stiftelsen kun som en grå tåge. Nu har en ny verden åbnet sig for mig; en verden jeg gerne vil sige et par ord om.

Læsere af Soransk Samfunds jubilæumsbog »Akademia Sorana« og af Soranerbladet vil vide, at Stiftelsen oprettedes af Frederik d. II i 1588 for at drive kostskole her, og at indtægterne kom fra det gods, der tidligere havde hørt ind under klosteret. Dens oprindelige betydelige formue i form af nordens største jordbesiddelser - i 1850 ca. 100.000 ha. - gennem lange perioder blev brugt, eller snarere misbrugt, af Staten, omend ofte til gode formål som f.eks. til det Kgl. Teater, Domkirkens genopbygning, Landbohøjskolen, Universitetet i Oslo. Godset krympede til dagens ca. 5000 ha., hvilket gik ud over indtægterne.

Til sidst i 1959 smed man håndklædet i ringen og overlod Staten at betale skolens underskud. Som i hele Stiftelsens historie

var der imidlertid brave mænd, der kæmpede for sagen, og i de senere år er der gjort en utrolig og langsigtet indsats for at bringe Stiftelsen på fode igen. Og helt i tidens ånd er den blevet privatiseret, glædeligvis i forståelse med myndighederne.

Den drivende kraft var kontorchef Niels Thye, som nu har forladt Stiftelsen og overladt roret til Vilhelm Bruun de Neergaard, en mand med gode forudsætninger for at bestride jobbet. Han driver Skjoldnæsholm og er også formand for stiftelsen Vemmetofte Kloster, som også har betydelige jordbesiddelser.

Min eneste betænkelighed er hans skolegang. Vilhelm er student fra Roskilde Katedralskole! Men altså i det mindste ikke fra Herlufsholm!

Indsatsen i Stiftelsen drejer sig nu om at få økonomien i orden og dermed friheden til og muligheden for at leve op til Fundatsens målsætning. Det vil tage tid og vil medføre forandringer. En af dem er, at Stiftelsen bliver mere synlig. Pr. 1. januar 1995, altså om godt et år, flytter Stiftelsen sit kontor til Sorø. Stiftelsen overtager også selv driften af skoven, og administrationen af hele Stiftelsens ejendom samles hos en direktør, som skal findes i løbet af næste år.

Tiderne er ikke gode for landbrug og skovbrug, og udgifterne til kirke, kirkegårde, akademihave, bygninger osv. er store. Samtidig »truer« myndighederne med at levere skoledriften tilbage til Stiftelsen, hvilket der imidlertid ikke er økonomiske forudsætninger for i dag. Så der er nok for Stiftelsen at arbejde med.

Når jeg er kommet ind i Stiftelsen, er det nok fordi, ingen af de andre i bestyrelsen har gået på skolen. Og det tør jeg nok sige, at jeg har gjort. Længere end de fleste. Ikke fordi jeg gik to år i hver klasse - det var jeg såmænd lige ved - men fordi jeg allerede som helt lille ofte kom på skolen.

Min far, der blev student for 81 år siden, havde stor interesse for skolen, og mine brødre gik her syv år før jeg. Min store drøm var at gå i deres fodspor. Jeg husker optagelsesprøven til 1. mellem, som var det i går. 27 vers af forfatteren Runebergs Svend Duek kunne jeg udenad - og flere skriftlige prøver. Spændingen på Stengangen, da de heldige blev læst op, var uudholdelig. Men ind kom jeg. Spændingen blev kun overgået samme sted, da navnene på dem, der fire år senere blev optaget i gymnasiet, blev råbt op. Også anden gang sneg jeg mig med. Som forklaring på min iøvrigt ikke særligt imponerende studentereksamen, skrev Rektor Arne Østergaard i mit vidnesbyrd: »Knud har også haft tid til andre ting«.

Ingen tvivl om det; jeg havde nogle fantastiske år her, inklusive et år som redaktør af skolebladet SIC og som bestyrer af Skolebiblioteket. Jeg var leveringsdygtig i alle emner til alle lærere til forskellige karakterer.

To personer kom til at betyde særligt meget for mig. Den ene var Elkana Grønne, som stak mig min første øretæve, dagen efterskolen startede - jeg tror, det var for at gå uden hue uden for Klosterporten! Men det er nu ikke det, jeg husker ham bedst for. Det er først og fremmest hans undervisning, hvor han i fagene sløjde og gymnastik gav indholdet en kvalitet, vi alle beundrede. Han var også både tømrer og regerende danmarksmester i gymnastik.

Jeg husker, hvordan vi flere år fyldte KB Hallen, når han slog Freddy Jensen fra Hermes i det frie redskabsprogram. Men Elkana Grønne åbnede også sit hjem på »Vænget« og sommerhuset »Mallorca«, da vi blev lidt større, og han viste en

utrolig menneskelig interesse for os elever.

Den anden er Erling Pihlkjær, som jeg boede hos i Klosterporten i syv år, og som ledte mig gennem mellemskole og gymnasium og gjorde mig til en del af sin familie - og så lærte han mig big band musikkens lyksaligheder. Aftenen i aften er også en fest for dimittenderne, og jeg vil derfor gerne sige et par ord til jer.

I har forladt skolen, og hvad har i så fået med i bagagen? Rektor talte ved dimissionen om »kærlighed, varsomhed, tålsumhed og respekt for hinandens forskelligheder«. Det er gode leveregler, som er uundværlige i relationer mellem mennesker. Men jeg følte, at kostskoleopholdet gav os elever mere: Selvstændighed, initiativ og gå på mod og forhåbentlig også en stærk psykisk ballast; det var der brug for på skolen, man så sandelig også derude i samfundet. Dengang som nu.

Jeg har selv en søn, der blev student i sommer, og jeg er rystet over den måde, hvorpå de unge stifter bekendskab med arbejdsmarkedet. Ordninger som »Ung i arbejde« gør det næsten umuligt for en ung mand at få job på egen hånd i f.eks. en børnehave, da han skal have 70-80 kroner i timen, mens børnehaven ikke skal betale noget, når de tager en ung i arbejde. Det offentlige betaler resten. Det er hårdt for ham, der søger på egen hånd - men endnu værre for den, som allerede som 18-19 årig vænner sig til at gå til det offentlige for at blive tildelt et andenrangs job. Situationen i dag er skadelig for begges sjæle.

Jeg kan kun anbefale: *forsøg at klare jer selv*. Lykkes det, er glæden dobbelt. Og så må vi naturligvis alle virke for at afhjælpe arbejdsløsheden - hvor vanskelig end opgaven kan synes.

Jeg håber, en skole som Sorø Akademi kan skabe sådanne individer at de også i disse tider kan slå igennem.

Hvad er det så, der kræves i erhvervslivet? Jeg vil gerne citere Carlsbergs direktør Poul Svanholm, som i et 60-årigt fødselsdagsinterview i sommer sagde:

»Jeg er med årene kommet til at lægge mere og mere vægt på menneskers karakter, på deres holdninger, deres synspunkter. De faglige kvalifikationer skal selvfølgelig basalt være i orden, men dyder som almindelig flid, nøjagtighed, præcision, det er kvaliteter, der hører med til standard overlevelsesudstyr for 90'ernes farefulde sejlads«.

Det er Soransk Samfund, som arrangerer denne fest. Jeg har altid betragtet skolesamfundet som en væsentlig del af det soranske miljø. Deltagerkredsen i frokosterne kan synes beskeden. Men ringene breder sig i vandet, og med Soranerbladet som en evig kilde holdes der sammen på det hele. Ikke bare i Danmark, men over hele verden.

Soranere har jo gennem årene spredt sig ud - måske på grund af måden, vi blev formet på. Jeg håber meget, at der også fremover vil være gammel-soranere, som vil være aktive i Soransk Samfund, og at Samfundet finder en ny redaktør til at føre ånden videre efter Svend Ranvig. Jeg ved, at mange af dem, der ikke selv er aktive, er villige til at støtte på anden vis.

Lad mig til slut bede om, at vi udbringer en skål for Skolen - Soransk Samfund - og Stiftelsen. Sammen udgør de den træning, som skal ruste kommende generationer af soranere til at møde livets udfordringer.

Soranerfrokoster

Den første torsdag i hver måned kl. 12 præcis mødes en lille, udsøgt kreds og snakker minder og diskuterer aktuelle emner i *Restaurant Prag på hjørnet af Prags Boulevard og Amagerbrogade. Det gælder også i sommerferien.* Alle er velkomne, og der er prisreduktion for de yngste årgange. Det er altså den første torsdag i måneden.

PÅ TØJHUSMUSEET MED SAXTORPH!

Torsdag den 25. november kl. 18.00-19.30 er Niels Saxtorph vores guide ved en særlig soransk rundvisning på Tøjhusmuseet. Og han er den rette mand til det; ikke bare er han, som mange af os ved - en fremragende fortæller, han er også tidligere museumsinspektør på Tøjhusmuseet og gammel artilleriofficer!

Efter rundvisningen venter et måltid varm mad os på den nærliggende »Kanalcafeen«.

Pris: 80 kr. pr. deltager for entré samt spisning *excl.* drikkevarer.

Tilmelding sker ved at betale til Soransk Samfunds kasserer, dir. Torben Juul Andersen, Kochsvej 16, 1812 Frb. C, *senest 15. november.* Der er begrænset deltagerantal, og man kommer »på listen« i den rækkefølge, man melder sig!

Per Salling.

Fremlysning af ur

Efter årsfesten i Sorø er der fundet et armbåndsur på Stengangen. Ejeren kan få det tilsendt ved henvendelse til mig mod nærmere beskrivelse af uret.

Per Salling, 42 99 78 58.

En dagsvandring i de veronesiske bjergegne den 31. marts 1818

af Hector Frederik Janson Estrup

Først trykt i *Nyerups Magazin for Reiseiagttagelser II* side 175-86 og senere i *Estrups Samlede Skrifter III Del* side 125 ff.

H. F. J. Estrup blev i 1822 udnævnt til lektor i historie og geografi ved Sorø Akademi og avancerede senere til director. Han havde allerede gjort sig bemærket som historiker, og han benyttede sin tre-årige udenlandsrejse til Frankrig, Svejts, Italien og Tyskland til at lede efter interessante dokumenter vedrørende Danmarkshistorien. Blandt andet spurgte han på bibliotekerne efter Ansgars dagbog, som det dog ikke lykkedes ham at finde!

Straks efter sin ankomst til Italien fo

En Dagsvandring (den 31te Marts 1818) i de veronesiske Bjergegne, af Dr. H. F. J. Estrup.

»Næppe havde jeg kastet et flygtigt blik på Veronas ypperlige mindesmærker fra den romerske og gothiske tid, før jeg besluttede at besøge det navnkundige Cimbberland, ellers kaldet »le sette communi«, hvorom så mange havde digtet og fortalt. Bedraget af et kort over det veroniske, som var mig medgivet i stedet for vejviser og tildels af Maffei's og Pezzo's beskrivelser, forfejlede jeg vistnok vejen til de formentlige landsmænd, der 50.000 i tallet skulle bebo 12 landsbyer midt imellem de tre stæder, Verona, Trident og Vicenza; men jeg havde desuagtet ikke grund til at kalde denne dags besværligheder aldeles frugtesløse. En smule sved lønner sig i intet land bedre end i Italien. Jeg kørte til Garanzana (vel nu Grezzana), og gik derfra til Lugo (ca. 6 km nordligere). Den udtørrede, eller idet mindste dengang tørre Bjergstrøm Proio, danner ligesom en vej igennem Val-Pantena, der hører til de mindre yndige og goldere alpe-dale; dog er den ikke aldeles blottet for naturskønheder eller frugtbare pletter, hvor mor-

retog han en fodtur i omegnen af Verona for personligt at stifte bekendtskab med nogle efterkommere af cimbrerne, der efter deres nederlag over for den romerske feltherre Marius havde fået lov at slå sig ned her, og de havde stadig bevaret deres eget sprog.

I artiklen her er der samlet nogle eksempler fra deres sprog, som ikke virker alt for overbevisende!

Det var Aage Kann Rasmussen, en af Soranerbladets mest trofaste læsere gennem mange år, der gjorde mig opmærksom på denne tekst, men pladsmangel i bladet har hidtil ikke tilladt dens trykning. Nu kommer den alligevel på faldebrevet!

Red.

bærtræet og vinranken havde sluttet deres venskabspagt. Fra Lugo af blev vejen så vildsom, at jeg ikke længere turde stole på mit kort og blev nødt til at antage en vejviser; jeg var uforsigtig nok til at vælge den første den bedste og heldig nok til ikke at komme til at fortryde mit valg, som erfaringen lærte mig; thi endskønt Francesco Menegatto, således hed han, just ikke viste mig den lige vej til St. Anna og Conaion al Faedo (førstnævnte noget mere nordvestligt end Lugo), og end mindre til Cimbrernes hjem, så var han dog en åben, ærlig bjergboer, som jeg er tak skyldig for en nyttig regel for min påfølgende vandel i et fremmed land; derfor har jeg optegnet hans navn. Jeg erfarede, at Marco Pezzo i Chiesa-Nuova var død, og at Campo-Fontana og Progno, hvor den Cimbriske slægt har sit hovedsæde, lå alt for afsides fra den vej, jeg var gerådet på. Jeg besluttede derfor at opsøge hint St. Anna, hvor Pezzo beretter, at der på den tid, han skrev sin bog (år 1785), var opdaget mærkelige grave, hvori der fandtes menneskeben, knive af flintesten og lerpotter.

I året 1734 blev ved Purstali, syd-sydvest for Castalietto, åbnet en stenlagt grav, hvori der ligeledes var menneske-

ben, lerpotter, kul og plader af kobber, hvilke Pezzo mente var en slags mønt. En lignende udgravning blev foranstaltet 1780, og der kom for dagen grundlæg af omtrent 100 små sammenhængende rum i en højde af 6 fod, tildækkede med stenlag og jord, hvori såes spor af ildsteder (facolari), store stykker lerkar m.m. Ved siden heraf var en slags askebeholdning i skikkelse af en rund brønd (ripostiglio cinerario à guisa di pozzetto rotundo), 5 fod dyb og 3 fod i diameter, dækkede med 5 stenplader. Endelig fandtes sammesteds et tungt instrument af sten i form af en jordhakke eller skuffel (badile), med et afrundet og ført håndgreb, en jævn flade foroven og en convex bagside; det var mærket med et indgraveret E, »som brug er der for at adskille familierne«.

Disse efterretninger hos Pazzo gjorde mig naturligvis meget begærlig efter at komme til al Fando. Jeg måtte følge en temmelig vanskelig fodsti, der slyngede sig op og ned ad de stejle bjergsider; dog gik vejen temmelig let under samtaler med min snaksomme vejviser. Han fortalte mig: at der i Chiesa-Nuova endnu var en familie, som hed Cimberlini; at den forhen anselige familie Cumerlatti (der såvelsom familien Cumerla, Cumori og andre cimbriske navne, ofte forekommer i dokumenter, nu var sin undergang nær, fordi den ene broder havde myrdet den anden; at Campofontanerne, endskønt de oftest gjorde brug af det italienske sprog, kaldte sig Cimbrer indbyrdes og talte deres eget mål; at de venetianske aristokrater havde været dem mere forhadte herrer end de franske og tyskerne, hvem de troede sig beslægtede med o.s.v. På vejen til St. Anna førte Frants Menegatta mig til den berømte Ponte di Via, som er en vidunderlig stenbro, naturen har lagt her fjeldspids til fjeldspids, og ladet en elv bane sig vej under den og danne et anseligt vandfald. Ved siden af Ponte-di-Via (så kaldet, fordi der er sti over den) er den store hule St. Anna; oven i et nabobjerg et svælg, og ligefor broen den skønne lille dal, i hvis midte ruinerne af Castello-di-Rocca troner på en klippe.

St. Anna, som jeg nåede ved middagstid, ligger temmelig højt næsten på grænsen af Tyrol. Monte Baldo, grænsebjerg, bærer ikke omsonst sit navn; thi det hæver trodsigt og kækt nakken over alle nabobjergene, der dog ikke er ubetydelige (f.eks. La Fine, Fittanza, Arbesa o.s.v.), og det behersker i den grad hele egnen, at det i Verona endog ses at rage frem over hele Alpekæden. Jeg tyede ind til præsten i St. Anna i den tanke at finde i ham en velunderrettet mand. Efter hans udsagn måtte Climatat i hans sogn være endnu hårdere end i Danmark. For stormens skyld måtte man her bygge husene særdeles faste. Den stakkels pater sad endnu med fødderne i kaminen i et skummelt værelse med confessario apostolico i hånden, da jeg trådte ind. Han kendte mig ikke som kætter og betragtede mig som gæstven; derfor opvartede han mig med kaffe, men om de gamle grave vidste han intet. Han forelagde mig en bog om de Antediluvianske den, der skulle være fundne i hulen St. Anna, og da det heller ikke var dem, jeg søgte, så lod han stedets skolemester kalde, til hvis kundskaber han syntes at have megen tilid; dog - her var det ligeså nær.

Skolemesteren hed i øvrigt Cimberlatti, som efter hans egen tolkning betød strandbred, men som jeg dog hellere ville forklare ved Cimberlaute. For at erstatte mig dagens møjsommeligheder, så godt han kunne, viste den artige præst mig sin kirke og lod mig høre drønet af sine kirkelokker mellem bjergene. Da han gik forbi alteret, knælede både han og Frantz Menegatta på katolsk vis, og jeg, ikke af klogskab, men - jeg tilstår det - af skam over i dette øjeblik at være højere end de, jeg bøjede også knæ. Det være nu en ceremoni; men også som ceremoni kom det mig måske til gode snart derefter. Tilbagevejen, som jeg lagde over landsbyen Madan, førte mig igennem en vild og øde egn; min vejviser gjorde mig her det uventede spørgsmål: om jeg ikke frygtede og fortrød, at jeg havde overladt mig til et menneskes ledsagelse, som jeg slet ikke kendte? jeg blev just ikke vel til mode, men fattede mig og svarede, at jeg ikke frygtede,

og at han vel så, at jeg var skikkelig vel rustet. Jeg havde en Ziegenhayner-stok i hånden, der havde gjort mig følgeskab fra Tyskland af. Han svarede derpå: Jeg skulle heller ikke få årsag til at fortryde min uforsigtighed denne gang; thi han havde set, at jeg var en god kristen! - Han sigtede nemlig til mit knæfald i kirken i St. Anna, og jeg indså accomodations-teoriens nytte. Jeg må tilføje som oplysning til Menegattes »kristne«, at *engländer* (Inglese), et fællesnavn for alle rejsende, især de blonde, i Italien, er enstydig i almuens sprog med *hedning* eller i det mindste med *kætter*, og at kristen (cristiano) vil sige det samme som katolik. På vejen til Lugo havde også en æseldriver gjort mig det spørgsmål: om folk hos os i Danmark var kristne? hvortil jeg med god samvittighed kunne svare ja. Måske hans skriftefader engang havde skildret ham en Luterano blandt andre fordømte, og måske værre end hedningen, og jeg kunne vist ikke have været tjent med, at han anvendte skildringen på mig.

Præsten i St. Anna havde tilrådet mig at efterse en sten ved kirken i Madan, der syntes ham mærkværdig, og virkelig fandt jeg en sten ved kirkens dør med følgende halvt læselige, men som det synes, just ikke mærkelige indskrift, der indeholder en testamentarisk disposition:

IOVFEIVFANI
 PCAIAVRINVS
 MANDATVS
 T. F. I.
 Ex HS DCCC

Det tjener til oplysning af denne indskrift, at der ganske nær ved Madan ligger en landsby ved navn Fane, og at jeg i den madanske kirkes vestibul fandt tvende kapitæler, der, nedstyrtede fra deres colonner, nu var forvandlede til bænke. På kirkegården i Madan forlod den vakre Menegatta mig; thi jeg havde snart Val-Polidella for mine fødder og kunne ikke tage fejl af vejen tilbage til Verona.

Fra højderne af Fane kunne jeg, som fra et amfiteater, overskue en del af den man-tuanske slette, de virgilianske hyrders

græsgange og Garda-søens smilende bredder. På amfiteatrets laveste trin taber sig blikket i dalen Polisellas vinhauger. Denne dal er en af de skønneste og frugtbareste i Italien næstefter den yppige Surrentiner-dal, og Polisella-vinen er een af Lombardiets kosteligste bordvine.

Dalen er beklædt med den veronesiske adels villaer. Arbejderne var beskæftigede i vinmarkerne, alle muntre; mit »addio« mødte idelig et venligt »Padrone«. Det var en dejlig vårdag. Solen havde neddykket sig i Gardasøen, da jeg nåede Verona.

Havde jeg end ikke været så heldig at træffe Cimbrenne i deres hjem, så lykkedes det mig dog tvende dage efter at få en Cimbren fra Santa Maria di Selva di Progno stævnet til at møde mig i Verona. En samtale med ham var tilstrækkelig til at overbevise mig om, at dette folks sprog er fordærvet tysk, der kommer den saxiske dialekt nærmere end den tyrolske; hvorfor Cimbrenne også vanskeligere forstås af tyrolerne. De ældste bønder i le sette cummuni vide endnu at fortælle om en dansk konge, der i Vicenza havde en samtale med Cimbrenne. Det var nemlig kong Frederik den IV på hans rejse til Italien år 1708. Men har han talt med disse folk, så må det have været tysk og ikke dansk. Nogle beviser, hentede af samtalen med min Cimbren, forbeholder jeg til slutningen. Her tillader jeg mig endnu nogle bemærkninger om folkets sæder og oprindelse.

Når man tager et specialkort over denne egn for sig, vil man blive klar over, at navnene på de 7 kommuners landsbyer ikke blot er meget forskellige fra nabofolkenes, men også i almindelighed fra italienske stæders navne; f. eks. Volchenar, Vulchestin, Postumann, Gorlacti, Kri-charbise. Endelsen purg er ikke usædvanlig. Familiernes diramationer og nøje indbyrdes sammenhæng ved slægtskabs- og svogerskabsforbindelser røbe ligeledes et for sig bestående folk, der er sig dets særegne oprindelse og karakter bevidst. Der findes mange blonde blandt Cimbrenne, og de har mange særegne skikke; således plejer mændene over bordet at afhandle

deres private anliggender. De nære sig af at gøre kul og af deres kvæghjorde. De lever i det hele taget meget isolerede.

Kan end ikke deres germanske sprog afgive noget bestemt bevis mod deres cimbriske æt, så er det dog fra flere sider afgjort, at de ikke kunne være levninger af de gamle Cimbrer. Blev der Cimbrer tilbage efter nederlaget på de Raudiske marker, måtte de sikkert bære trælælænker i sejrherrenes land. Skulle Marius og Catulus have tilladt en koloni af dem at nedsætte sig blandt Alperne? Eller skulle de romerske skribenter ikke have omtalt en sådan? Men på den anden side er det begribeligt nok, hvorledes en hob tyske nybyggere i de senere tider kunne finde på, i et frygteligt og æret navn og i en foregiven udstammelse fra et navnkundigt folk, at ville søge et værn mere mod en nation, i hvis midte de følte sig fremmede, forhadte og forladte.

Dersom man kunne stole på ægtheden af et dokument fra år 1166, som findes hos Pezzo, så ville man have en sikker ledetråd til at finde tidspunktet for denne germanske kolonisation. Indbyggerne af Burgum Persines lover nemlig heri at ville underkaste sig Vicenza, dersom øvrigheden ville tillade dem at leve efter deres egne gamle love og vedtægter, hvorefter de i mands minde og i henved 700 år have at rette sig og fremdeles ville rette sig. Deres bosættelse måtte ifølge heraf være indtruffet henved år 500 efter Kr. Om trent ved samme tid nævnes af Procopius Svaber, som »boende ovenfor det venetianske, før man kom til Carnierne og Norikerne«.

Måske disse svaber havde udgivet sig for efterkommere af Cimbrerne; thi Paulus Diaconus omtaler i hin egn, hvor Procopius angiver svabernes boliger, et kastel ved navn Cimbra; og efter at han har opregnet de forskellige folkefærd, der ledsagede Alboin på Longobarder-togtet til Italien, og deriblandt også svaber, tilføjer han, at endnu i hans tid benævnedes adskillige landstrøg i Italien efter disse folk.

Vil man derimod unde vore Cimbrer i det veronesiske en saxisk herkomst, så er det bekendt, at der fulgte 20.000 saxere med Alboin til Italien.

Samling af cimbriske ord, skrevne efter udtalen:

Spøg, Cuchonar. Slet og ret, nicht. Herberg, Instal. Skrin, Tisch. Skov, Bald. Mager, Durre. At skrive, Schreib. Øre, Orren. Øje, Oge. Jeg har, du har, han har; I han, du hast, der had. Jeg vil noget, I vi ebbes. En borger, Abirmer. En flaske, Aglia. Jeg lader, I lasse. Rig, Reich. Jeg går over floden, I gea per Grabe. Brun, Srua. Fejl, Fehl. Stald, Stael. Det er just så, Id ist rechte. Jeg bliver vred, I gea zornich. Jeg stænker, I stinke. En pibe, Fispel. En stang, Stecke. Jeg koger, I koche. At stjæle, stile. Dag, Tæg. Hus, Haus. Vej, Beg. Mil, Meil. At huje, hyle, Hoge. Frugt, Obes. En skare, a cute. At spørre, Sperrin. Fader, Fater. Moder, Mutter. At læse en bog, Läsch æ Buch. Behændig, Bahenne. Skib, Speibe. Økse, Ochse. Knæ, Knia. Krop, Slebels. Kors, Krause. At fange fisk, Fange die Fische. Vi er Cimbrer, Biar sain Cibern. Jeg sover, I släfer. At svede, Svisze. Kær, Schua. Det tordner, Is donnert. Tand, Zenne. Kniv, Messer. Tyr, Far. En orkan, Siauert. Pen, Federn. Sol, Sunde. Støvle (hose), Hause. Mur, Mauer. Rod, Roat. Skærm, Skyts, Siuветter. Pris, Kost. Pære, Pir. Kirsebær, Kerse. Sauge, Hacken. Forstyrre (eller måske: jeg forstyrrer dig), Iderbichdi. Kat, Katze. En vante, Hanfisch. Den Helligånd, Haalaga Humb. Jeg forstår ikke ganske alt, hvad han siger, I fersteht nit alles ganz var der kaust (kausen, at sige), Fæ, Fieger. Lev vel, Steht wohl. Een, Uni. Barn, Haie. Drikke et glas vin, Drenken ein Dashe Vein.

Holberg fejres af jyske Soranere

fejres i år den 11. december på Århus Teater, der spiller Jeppe på Bjerget. Vi starter om eftermiddagen og finder efterfølgende et passende sted til spising og socialt samvær. Prisen er kr. 175,- pr. deltager. Tilmelding til undertegnede på tlf. 75 50 86 33. Desværre er der begrænset deltagerantal, så hurtig tilmelding vil være gavnlig.

*Peter Erbst,
Jysk afdeling.*

Til Gällivare – i Samernes Rige

af Kurt Bresson (S 45)

Solen forsvinder i januar og er væk i mere end én måned. Alt er mørkt udenfor byerne. Landet er kun oplyst af sneens skær. Menneskene går pakket ind, indtil de lyse nætter kommer igen. I ca. én måned om sommeren går Livgiveren døgnnet rundt, så man har svært ved at sove, også for myg. Det er årstidsvilkårene for landet her nord for Polarcirklen. Forklaringen kender vi nu, men sådan har det ikke altid været.

I oldtid og langt ind i vor tid måtte solen, Gudmoderen, besværges, ingen vidste, om hun kom igen af sig selv, siger de kloge. Derfor lærte menneskene sig ritualer og væremåder for at sikre livet. Dans og sange, joiking og trommelyd var nødvendige for dyrs og menneskers trivsel, for arternes beståen i et karrigt land.

Hvem boede her først? Så langt tilbage man ved, var der få stammer af små, iltre væsener, der lærte sig overlevelsens kunst, mændene på jagt og med renflokkene,

kvinderne i teltens omgivelser med alle daglige gøremål i omsorg for afkom og familie. Deres anonyme indsats var og er forudsætningen for livet fra den ene generation til den næste. I vor tid, d.v.s. fra år 1000 og fremefter, fortsattes mønsteret og rollefordelingen, som vi siger, indtil nu, indtil den kristne æras brud med naturens rytme. Frem gennem århundrederne i vor tidsregning blev naturen betragtet mer og mer som en brugsgenstand. Den livgivende kilde solen blev afskediget, Gudmoderen blev detroniseret, og en abstrakt krævende og straffende mandegud blev udnævnt som skaberen af alt. Ham måtte man bøje knæ for i følge præsternes magtsprog.

I realiteten mistede mennesket jordforbindelsen. Resultatet ses i dag fx. ved bygningen af de store landeveje, bilismens Moguls utrættelige krav, en ødelæggelse af den indre sammenhæng mellem menneske og natur. Først i vor sene tid forstår

vi, hvad konsekvensen er. Vi ser det alle vegne til vores store forskrækkelse. Er det for sent?

Fokuserer man på udviklingen i de sidste 150 år, et ringe tidsrum, optræder markante skikkelser, som har sat sit præg på landet omkring Gällivare i Nordland, samernes rige. Her levede en fattig befolkning, hovedsagelig samere og finner. Efterhånden som forsvenskningen tiltog, gik de under navnet lapper, sådan karakteriseredes deres farverige dragt, man havde med undermennesker at gøre. Samerne var hedninger, tilbad solen og besværgede ånder, de skulle kristnes. Dette var opgaven for de svenske lutheranske præster, fremskudte af centralmagten af klart politiske grunde.

Men sindelaget hos de indfødte var - og er - anderledes end hos de intellektuelle højtlærde abstrakte kirkeprælater, følelserne stærkere, så prædikener om den fjerne Guds nåde var ikke nok. Grobunden for pietisme var her og forblev her, fromhedens bud til mennesker er engagement i denne sag om nåden, som de lærde mænd sagde, man var døbt til. Fromheden krævede egen indsats, blev til en lære om at gøre sig fortjent, Hernhutternes tro. Der opstod forsamlinger, bibellæsere, hvor det primære blev bekendelse af egne synder i forsamlingerne om fx. misbrug af alkohol eller seksuelle udskejelser for at nævne et par syndskvaliteter.

En præst gjorde sig særligt gældende, *Lars Levi Læstadius*. I 37 år var han svensk statspræst i landsbyderne Karasundo og Pajala nær Finland. 43 år gammel blev han vakt og prædikede herefter inderlighedens evangelium. Syndsforladelse fik man kun ved egen forbedring i tanker og handling.

Efter ham opstod Læstadianismen, en vækkelsesbevægelse, som til nu har stærkt tag i befolkningen, både blandt samerne og »de hvide«. Al nydelse er bandlyst, kortspil og dans - men ikke kødets lyst indenfor ægteskabet, mest for mænd. Selv havde Lars Levi 15 børn med sin Cajs. Læstadius ydede sin særlige indsats imod

drikkeri, der især ramte de primitive, samerne, som alkoholproblemer især rammer grønlænderne hos os.

Nykterhetsrørelsen i Nordland er udsprunget af Lars Læstadius' kraftige og til tider usædvanlige grove prædikener, som imidlertid også var bemærkelsesværdige på anden måde, som mishagede de svenske kirkemyndigheder, uden at han dog blev frataget embedet (læs: man havde ingen andre til jobbet). Han prædikede på finsk, som i sproget har en gudsformulering, der peger tilbage - og frem - på en modergudsdyrkelse.

Denne side af hans forkyndelse er dog hos efterfølgerne tyndet ud som romantisk billedtale, hvad den ikke var - tværtimod. I hans udlægning var forkyndelsen højst konkret. Det feminine fremhævedes som det væsentlige i vor tilværelse, fordi, sagde Lars Lavi Læstadius, kvinder er nærmere naturen. Vi ville i vore dage sige langt mere miljøorienterede og rede til at afstå fra industrialiseringens forbandelser, forureningen.

Vi tilhører naturen, som er den livgivende, det er ikke omvendt, at naturen tilhører os.

Igenem hele sit liv var Læstadius en fremragende botaniker, som internationalt nævnes side om side med Carl von Linné.

Gällivare er nu en moderne svensk by, nybygget omkring en gammel kärne med de oprindelige huse i fåtal og to kirker, den ene og ældste for samerne. Naturen udnyttedes af svenskerne i Malmbergets Grubedrift. Malmen fra dette brud langt ind og dybt ned, 300 m, i fjeldet transporteres, som malmen fra Kiruna, ad den lange Innlandsbane, som også tyskerne truede sig til at benytte, dengang de krige-de mod alt og alle.

Turister med ski på benene eller på biltaget øges. Bygdekunsten vandes ud og bliver til rutinepladder til urimelige priser, sødladne nisser og trolde, industrialiseret håndværk, som overalt hvor penge-ne tager magten.

Men under overfladen lurer det gamle modsætningsforhold mellem indflytterne, de svenske, og stedets urbeboere, samerne.

Først i vore dage har disse, samerne, fået deres egen samisk-sprogede skoler, noget som i øvrigt Læstadius også forsøgte sig med. Tillige har de tilsyneladende fået selvbestemmelsesret over deres rensdyrhold, dog kun under forudsætning af, at deres områder ikke ødelægger nybyggernes skov- og landbrug, en svær balance, som administreres fra Stockholm i den sidste ende.

Ved siden af malmen som indtægtskilden, malmen, som sendes til svensk våbenindustri, øges energiudviklingen ved opdæmning af elvene til stor skade for naturens egen udvikling. Dog - miljøbevidstheden formodes at sejre - men hvornår? Forhåbentlig i tide.

Jeg misunder ikke vore unge og de nærmeste generationer efter os; det kan føles som en lettelse at have fremtiden bag sig.

KB.

*Ved en hundred-årsdag
(mindeord med forsinkelse):*

Herluf Krog-Meyer (R '09)
13. dec. 1893 – 7. juni 1989

I erkendelse af, at det vist er et vanskeligt job at være redaktør af Soraner-Bladet, har undertegnede nevø af *Herluf K.-M.* (R '09), som døde højt til års - i en alder af 95 - bedt om optagelse af denne forsinkede nekrolog.

(Erkendelsen blev jeg i 1989 bibragt af red. selv, der i en samtale gav udtryk for dels at han ikke kunne overkomme selv at skrive alle nekrologer, dels at de pårørende altid er velkomne til at hjælpe i så henseende. Dengang holdt jeg mig tilbage - af beskedenhed).

- Min onkel var nemlig en *hædersmand* - og dertil en meget trofast gammelsoraner! De, der deltager i eller læser om de månedlige soraner-frokoster, vil erindre, at han deltog næsten hver gang i 20-30 år. - Indtil kort før sin død oftest som forsanger, når skolen skulle hyldes ... Han kunne nemlig ordene udenad!

Men det var det mindste af det hele. - Hans indsats for vort samfund begyndte allerede for 50 år siden: Han var kasserer i årene 1943-46 og formand de følgende 3 år. Blev udnævnt til æresmedlem i 1962 - men først da, skønt næsten 70 år gammel, begyndte han på sin mest skelsættende indsats for Soransk Samfund: Igennem det meste af et år-ti var han med-redaktør af »Soraner-Biografier 1901-60«; personligt skrev han flere hundrede breve og foretog vel over tusind telefonsamtaler for at værket kunne blive så fuldstændigt som muligt. »En varm Tak for utrættelig og uegennyttig Indsats ved Værkets Tilblivelse«. Således skrev samfundets bestyrelse i dedikationen i det eksemplar, man skænkede ham.

Herluf K.-M.s liv »uden for Klosterporten« igennem 80 - firs - år lader sig ikke beskrive kort; det bør dog nævnes, at han i mere end 50 år var en meget ivrig cricket-spiller, såvel uden for som inden for nævnte port! Trofasthed var som før

**Datidens charme,
nutidens boligkomfort med...**

**FROVIN dannebrogsvinduer
FROVIN palævinduer
FROVIN koblede vinduer og døre**

frovin
vinduer og døre

Ellermosevej 5 A
Ugerløse
DK-4400 Kalundborg
Tlf. 53 50 41 41
Telefax 53 50 40 21

nævnt en fremtrædende karakteregen- skab, men som fil-antrop optrådte han som oftest yderst diskret, som vi menne- sker jo bør - så selv hans nærmeste sjæl- dent fik kendskab til hans mange »indsat- ser«. - Som gl.sproglig elev af Rolf Raft bør jeg måske lette læserne: Fil-antrop be- tyder menneskekærlig og har ikke kun no- get med penge at gøre!

Min onkel ledede i over 30 år den den- gang blomstrende, store »Den sjællandske Bondestands Sparekasse«, men i øvrigt kan hans *curriculum vitae* læses i biografi- erne. Han blev dekoreret flere gange af H. M. Kongen, senest med kommandørkør- set af Dannebrog.

Jørgen Krog-Meyer.

P.S.: Det originale maleri af en cricket- kamp på Store Plads, malt af Knud Raas- chou-Nielsen (S '33), som tilhørte Herluf K.-M., har hans datter efter faderens øn- ske skænket til skolen. Det hænger nu i den traditionsrige Baldursal på Gymnasi- et.

Café · Performance
Reception · Lunch · Kunst
Livsstil · Restaurant

Telefon 53 63 41 14
Østergade 3 · DK Sorø

Cricket-spillende Gl. Herlovianere

Med henblik på at danne et Gl. Herlovia- ner-hold i cricket bedes alle interesserede, som på et eller andet tidspunkt har svun- get et bat eller kastet en bold for skolen, om at kontakte Jannik Vaa, Bernstoffsvej 33A, 2900 Hellerup. Første opgave for et eventuelt hold bliver at udfordre et hold af Gl. Soranere, enten uden- eller inden- dørs i den nærmeste fremtid. Der forelig- ger indtil videre et tilbud fra Gl. Soraner- ne om at deltage i deres træning ved Gen- tofte stadion.

Herlovianøren

»Globus« alias Jan Allan Nicolaus Hadjopoulos Realist 1942 in memoriam 17. maj 1925 - 16. juli 1993

Ydmyg i medgang og taalmodig i mod- gang, men frem for alt en ægte »Gammel- Soraner« med interesse, agtelse og respekt for sin gamle skole Sorø Akademi, -var »Globus« i en nøddeskal.

Som han selv udtrykte det under 50 aars træffet paa Akademiet sammen med realister og studenter i 1992: »Mine fem aar på Skolen blev det grundlæggende fundament for min videre skæbne i udlan- det,- takket være den visdom, styrke og selvtillid jeg fik indpodet af »snyderne« (lærere og lektorer).

Efter han forlod Sorø, kom han ind i papirbranchen,- fik sin handelsskole ek- samen i London efter besættelsen,- hvor- efter han var i Finland 1949-1950. Herfra gik turen videre til Island, hvor han star- tede sit eget firma indtil 1957.

Her gik det op for ham betydningen af export og import af fisk til hele Europa,- hvorefter han via eet aar i Belgien bosatte sig i Lausanne og oprettede sit eget im- portfirma, ALPINE SEAFOODS S. A.

I 1969 giftede han sig i Schweiz med Yvette Nicod, men glemte aldrig sit føde- land, hvor han hver sommer tog til Tids- ville med sin hustru. Nogle aar senere indtraf tragedien i form af en alvorlig suk- kersyge med diverse operationer i begge

sine ben. Hans kære hustru Yvette var ham trofast lige til det sidste, og var chaufføren hver gang kursen blev sat mod Danmark, og det var non stop fra Lausanne.

Der er mere imellem Himmel og Jord, end vi mennesker forstaar, men der er en mening med alt. Soraner-bladet Sept. 1993 fortæller paa side 97 om »Globus« tilstedeværelse ved Soranerfrokosten juni 1993.

Ser man paa side 107 vedr. soranske dødsfald, taler historien for sig selv. Han døde i sit elskede Nordsjælland og fik sit ønske opfyldt at blive begravet herhjemme. Ære være hans minde.

Alex Herreborg (R 42)

Jan Hadjopoulos til minde

Jo ældre man bliver, des mere bliver man klar over, at venlighed og hjælpsomhed er en mangelvare. Og med des større taknemmelighed mindes man de glade og venlige sjæle, man mødte på sin vej - deriblandt i høj grad den lille noble soraner Jan.

For de gamle var cirklen som bekendt den fuldkomne figur og et symbol på evigheden. Vor lille »Globus« var vel ikke fuldkommen. Men han lyste op, hvor han færdedes ligeså hyggelig og hjælpsom, som han var rund.

Allerede som 3. mellem'er kom han til at bo blandt os vilde på hovedbygningen, og vi har nok nu og da drøjet os vel kraftigt over for den lille, ret værgeløse Jan. Han tog imidlertid alt med godt humør. Om ikke i det ydre, så i det indre var han en god sportsmand. Ja, mere end det, Jan var et af de mennesker, der lyste op, hvor han færdedes! Derfor er det rimeligt her ved meddelelsen om hans alt for tidlige død at mindes ham med tak!

Vi mindes ham som den lille »unge«, men også som gæsten fra det fjerne, da vi fejrede 50-års jubilæet sidste sommer. Hvor havde han glædet sig til at være med!

Vor deltagelse går til hans søde kone og øvrige efterladte. Vi, der er tilbage, vil ære

hans minde med taknemlighed for, hvad vi modtog gennem ham af lyst og venligt og godt.

Helge Haystrup (S 42).

Direktør Preben Neergaard (S 34) in memoriam

11. december 1915 - 25. september 1993

Preben Neergaard var en soraner med en aldrig svigtende kærlighed til og interesse for Sorø Akademi.

Preben og jeg var klassekammerater fra IV mellem til studentereksamen, og han blev gennem livet en af mine bedste og trofaste venner.

Mit allerførste indtryk var hans næsten irriterende dygtighed i alle fag, med gymnastik som eneste formildende undtagelse. Det var også gymnastikkarakteren, der i mellemskolen gjorde udslaget, når han en enkelt gang ikke var klassens duks. Den store cricketspiller blev han heller aldrig, men det betød ikke, at han var fysisk doven, tværtimod, på vandreture og senere på rejser kunne han gå os andre trætte. Når det kom an på stædig udholdenhed kunne ingen hamle op med ham.

I skolen arbejdede han roligt, alvorligt og altid med en pinlig orden. Der var noget fornemt over hans væsen, og han skilte sig i hvert fald ud fra de mere urolige og støjende i omgivelserne. Han deltog heller

SAAB
Oldtimers
Specialbiler

SAAB 96 og 99
totalrenoveres
og
sælges med garanti

NIELS THIELE
Automobiler
3660 Stenlose
Tlf. 42 17 00 72

ikke i pjattede drengestreger, hvad der kunne give anledning til kritik. Man kunne også blive for pæn. Men sandheden var nok, at han var lidt mere moden end de fleste af os andre.

Man opdagede snart hans væsentligste karaktertræk: Altid urokkelig høflig og frem for alt ordholdende. Han var hjælpsom på en så naturlig måde, at man glemte at sige ham tak. Aldrig var man i tvivl om hans stærke karakter. Da han også besad en fint udviklet humoristisk sans, er det måske ikke meget forkert at karakterisere ham som prototypen på en engelsk gentleman, som man kan se i de bedste klubber i London. Han tog ivrigt del i skolens liv, og det var aldrig kedeligt, når han var med. Det var ikke mærkeligt, at han fik mange venner.

Efter studentereksamen var vi fire fra klassen, der i en årrække mødtes i Sorø en dag i slutningen af juni. Disse ture havde Preben taget initiativet til; de blev altid afsluttet med en middag hos Mef, der døbte os »Koteletklubben«. Når Mef om aftenen udfoldede sin anekdotiske samtaleform, kunne det ikke blive mere so-ransk.

Politisk var han konservativ, en konservatisme, der bar præg af hans stærke anglofile indstilling, så det var ikke så mærkeligt, at han aldrig på noget tidspunkt af krigen tvivlede om Englands endelige sejr. Gennem klassekammeraten N. E. Weis blev han tilknyttet modstandsbevægelsen. Efter »Slaget på Nørrebro« den 25. januar 1945 måtte både Weis og Preben flygte til Sverige.

Efter sin juridiske embedseksamen gik han ind i forsikringsbranchen. Han blev direktør for forsikringsselskabet Danmark, senere Tryg.

Preben var en mand, der elskede at være i aktivitet. Han lod sig aldrig friste af et mageligt sidelænet liv, og det var sjældent, man hørte ham beklage sig over arbejdspress.

Han havde mange fritidsinteresser, rejser, golf, bridge, frimærkesamlingen og foto-grafering. Alt var præget af hans grundig-

hed og pertentlighed. De bedste fotografier, jeg har fra Sorøtiden, er fra hans hånd.

At han tidligt kom i gang med at samle på frimærker, skyldes måske hans store uvilje mod at smide noget væk, der kunne være af værdi. Han kunne selv spøge med sin påpasselighed: »Et viskelæder er ikke noget, man køber, det er noget, man finder!«.

Vi er mange, der vil savne ham dybt.

Vagn Baark

Frokost september 1993

Denne gang kom formanden i god tid, og 16 skolekammerater var mødt op.

Efter de obligatoriske hurraer for skolen holdt formanden en kort tale for at mindes to soranere, der i august måned var afgået ved døden, Kai Hørby og Villum Kann Rasmussen. Der blev holdt et minuts stilhed. Æret være deres minde.

Senere under frokosten fortalte Badstue Jacobsen (24) om sin tid sammen med Villum Kann Rasmussen. De havde bl.a. tilbragt mange weekends sammen på ture med deres motorcykler. Villum var ejer af en A.J.S., som B.J. havde fundet til ham. Holm Petersen (31) havde taget en bog med om Sorø, skrevet af Kurt Bresson, som ingen kendte til - dog kunne Salling fortælle, at K.B. var student fra 45. Dette fik forsamlingen til at diskutere årgang 1945. Denne årgang var stærkt præget af krigen, og iflg. citat fra »Tugtens Tid« skulle lektor Marcus Pedersen have udtalt, at dette studenterhold forlod skolen med et spark bagi. Det sidste ord er nok ikke sagt i denne sag.

Efter en hyggelig frokost gik en lille, sluttet kreds til Nachspiel, og her fortsatte snakken et par timer endnu.

Følgende var til stede:

Hauerslev 23, Badstue Jacobsen 24, Dan Fink 27, Holm Petersen 31, Poul Nielsen 34, Ole Mitens 35, T. Tejsen 38, E. Houmark 42, Hans Mitens 42, Sv. E. Hansen 54, N. U. Kopp 58, H. C. Stage 58, Poul Andersen 60, Per Salling 73, Søren H. Christensen 75, Birgit Hagemann Hansen 93.

Til dimittender 1993

Ved en beklagelig fejl blev der i juninum-
meret af Soranerbladet, som udleveredes
ved dimissionen, indlagt et indmeldelses-
kort med den afdøde kasserers navn på,
hvilket medførte, at disse kort ikke kom
den nuværende kasserer i hænde. Der er i
september blevet sendt et brev til alle di-
mittender med den rigtige adresse:

*Torben Juul Andersen
Kochsvej 16,
1812 Frederiksberg C*

Skriv til ham, hvis du ikke allerede har
gjort det, og meddel ham afgangsåret
1993 og din fødselsdag og år, så får du So-
ranerbladet tilsendt og bliver registreret i
medlemskartoteket. Du er *gratis* medlem
i det første år.

Vi beklager dette uheld.

Red.

Soranske dødsfald

EIGIL THESTRUP ADOLPH
RECHNITZER (S 32)

8. oktober 1913 – 28. september 1993

PREBEN CHRISTIAN SOFUS
NEERGAARD (S 34)

11. december 1915 – 25. september 1993

NIELS MOGENS ELLERHUSEN BRIX
(R 28)

22. marts 1912 – Oktober 1993

BENGT FOSSELIUS (R 29)

23. december 1912 – Oktober 1993

BENDT OTTO GRANDSEAN (38)

21 september 1922 - 20. oktober 1993

<i>Slips med skolemærke (blåt, gråt eller sort)</i>	90,- kr.
<i>Tøjmærke</i>	10,- kr.
<i>Blazermærke m. guldrækkeri</i>	90,- kr.

Alt fremsendes portofrit ved ind-
betaling på postgiro 5 74 01 77 el-
ler check til:

**Adjunkt Per Høiland
Klosterporten
4180 Sorø**

MEDLEMSKONTINGENTET

er af generalforsamlingen fastsat til kr. 125,- i
1992. For medlemmer fra og med årgang 1984
samt for medlemmer, der er fyldt 67 år, dog kun kr.
75,-.

Soransk Samfunds kasserer: Torben Juul Andersen Kochsvej 16 1812 Frederiksberg C Telefon 31 24 85 24 Postgiro 4 00 17 10	Kontingent m.v. SOR-data Soransk Samfund Kochsvej 16 1812 Frederiksberg C Giro 3 27 13 07
--	---

Adresseændring skal i Skandinavien ske til det
lokale postkontor (udenfor Skandinavien direkte til
kassereren).

Ved adresseændring bedes medlemsnummer op-
givet. (Se adresse på bagsiden). Det letter arbej-
det.

OBS – BETALING

Til de medlemmer, der er bosat i Danmark, på Fær-
øerne, i Norge, Finland, Sverige og i Island frem-
sendes fortrykte girokort. Udlandssoranere bedes
indbetale kontingent i check, trukket på en dansk
bank, da Samfundet ellers må betale **30,00 kr.** for
at veksle en udenlandsk check. Denne indbetaling
må gerne komme kassereren i hænde u/ yderligere
opfordring, hvorved Samfundet sparer tid og penge
til opkrævning.

Henvendelse vedrørende SORANSK SAMFUND

stiles til:
Formanden, advokat Niels Ulrik Kopp
Ny Kongensgade 20
1557 København V
Telefon 33 12 66 48

SORANERBLADET: Redaktion

Svend Ranvig
Kongebrovej 28
4180 Sorø
Tlf. 53 63 08 57 (bedst 18-19)

SORANERBLADET: Administration

Torben Juul Andersen
Kochsvej 16, 1812 Frederiksberg C
Tlf. PRIVAT 31 24 85 24.

Sorø Bogtrykkeri APS

Alleen 9, 4180 Sorø
Tlf. 53 63 05 75 – Fax. 53 63 51 75

ISSN 0903-1340

Adresseændringer og re-
klamationer rettes i Skan-
dinavien til det lokale
postkontor.

02079

1070

00

H H BACHE

PARSBERGVEJ 50
2830 VIRUM

Indhent tilbud på

Person-, Last-, Varevogne

MERCEDES-BENZ

4100 Ringsted
Bragesvej 9
53 61 33 55

4300 Holbæk
Hovedvej 4
53 43 41 22

4400 Kalundborg
Slagelsevej 162
53 51 11 66

4500 Nykøbing Sj.
Autogården
53 41 11 22

VI KØBER

KOSTBARE BØGER OG BOGSAMLINGER
TILBUD GIVES
NORDENS ÆLDSTE ANTIKVARIAT

LYNGE & SØN A/S

SILKEGADE 11, 1113 KØBENHAVN K.
TLF. 33 15 53 35

Sorø Akademis
Skovdistrikt

Telf. 53 63 01 25

ADVOKAT

CENTRET

Havnepladsen 6
4300 Holbæk
Tel 53 43 44 45
Fax 53 43 01 12
Giro 3 03 81 81

Steen Harrsen advokat (H)
Michael Abel advokat (L)
Jens Klokhøj advokat (L)
Finn Jørgensen advokat (L)
Palle Andersen advokat (H)